

Бійці виїжджали і коні іржали  
(Стримано в стременах сталь дзвенить),  
А дим терпкий у полі, А в полі дим іржавий,  
І слина з кінських губ — немов ковильна мить.  
Дібровою загін бійців поїхав,  
Підковами клепали коні путь,  
І лязк шабель, і брязкіт піхов  
У тиші чорній чуть.  
Насували на лоба папахи,  
Ковтали піль міцний, солодкий дух,  
І порохом робучі руки пахнуть,  
І кров'ю засмердівсь ялзений кожух.  
Ось один похилився. Я знаю: ти мариш  
Про дітей і про жінку якусь.  
Полюби ж, полюби, товаришу,  
В барабані сім мідних куль!  
Бійцям не можна спать на варті,  
Плекать утому на лиці.  
Чого ж то будуть варті  
Такі бійці?  
Ви месники тепер за них,  
Ви месники єсте  
За братів розтерзаних,  
Згвалтованих сестер.  
Бережіть, бережіть і гордіться  
Найменням суворим своїм,  
Найменням червоногвардійця  
І прапором бойовим!  
Коли ворожий почуєш постріл,  
— Рушницю — й на коня!  
Подивися на обрій просто,  
— Поганяй!  
Крізь гони, крізь гони  
Боець помчить.  
Лічи патрони,

Ран не лічи!  
Не питай дороги,  
Хоч трупом ляж!  
Серце — в остроги,  
Розкрий патронташ.  
Хай вітер в вічі,  
Умри — не стій!  
На кожній стрічі  
Стрічаєм бій.  
Команд не ждіте!  
Хто став — пристрель!  
Розкрають вітер  
Сотні шабель.  
І ми двічі умерти змогли б  
За чорний вугіль, за чорний хліб;  
За чорні натруджені руки  
Ми двічі умерти змогли б.